

Nr 156.

Av herr Lovén, om viss ändring i förordningen angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter.

Såsom framgår av Kungl. Maj:ts proposition i ärendet vid 1908 års riksdag (Kungl. Maj:ts prop. nr 61), avsåg den på Kungl. Maj:ts förslag av riksdagen nämnda år beslutade särskilda beskattningen av vissa här i landet offentligt uppträdande utländska musici och andra utländska konstutövare m. fl. icke endast att göra slut på det ditintills rådande missförhållandet, att i verkligheten dessa utlänningar nästan undantagslöst voro befriade från erläggande av skatt till stat och kommun, varigenom de faktiskt intogo en särskilt gynnad ställning inom vårt land framför sina svenska kolleger. Fastmera var avsikten med den vidtagna åtgärden att söka bereda de inhemska musikutövarna ett någorlunda verksamt skydd gentemot deras utländska konkurrenter. Syftemålet uppnåddes också delvis under den s. k. artistskattens första år, ehuru långt ifrån i den utsträckning som dess tillskyndare väntat och hoppats, säkerligen i främsta rummet beroende på musikärbetsgivarnas och i viss mån även allmänhetens okritiska förkärlek för utländska musikutövare.

Genom den alltmera under de senare åren höjda beskattningen för svenska undersåtar har emellertid den ännu till endast 10 procent av inkomsten begränsade beskattningen av utländska artister blivit ineffektiv såsom skydd för svenska undersåtar i konkurrensen med deras utländska, tyvärr alltjämt av arbetsgivare och allmänheten favoriserade kolleger. Att här uppdraga en jämförelse med den skatteprocent, som av svenska undersåtar utkräves, torde vara överflödigt; att den för inkomster motsvarande den t. ex. de utländska musikutövarna åtnjuta här i landet väsentligt överstiger 10 procent, är dock uppenbart. För att det ursprungliga syftemålet med denna beskattningsform någorlunda skall kunna ernås, synes det mig nödvändigt, att skatteprocenten höjes till tjugo procent av inkomsten, dock att minsta avgiften för dag skall utgöra 2 kronor.

Under återopande av vad sålunda anförts, tillåter jag därför hemställa,

att riksdagen ville för sin del besluta sådan ändring i kungl. förordningen den 23 oktober 1908 angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter, att den i C., 4 paragraf, 2 mom. stadgade bevillningsavgiften fastställes att utgå med tjugo i stället

för, såsom nu är stadgat, tio procent av den inkomst, som på grund av hans medverkan tillflyter honom, dock att minsta avgiften skall utgöra 2 kronor per dag.

Stockholm den 22 januari 1925.

Carl Lovén.